

PETER J.L.M. **BERNINK**

HET FESTIVAL

Afpersing. Bedreiging. Corruptie.

palm|slag

Van deze auteur verschenen eerder:

Geen Weg Terug (2014)

Valse Hoop (2015)

Kwade Vrienden (2016)

Het Icoon (2017)

Gifgas (2018)

Zoutzuur (2019)

De Weldoener (2020)

1e druk juli 2021

2e druk september 2021

Ontwerp omslag: vandijk ontwerpt, Eindhoven

Ontwerp binnenwerk: Palmslag, Groningen

Fotograaf auteursfoto: S.C. Georg

© 2021 Uitgeverij Palmslag | Peter J.L.M. Bernink

www.palmslag.nl

info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 9789493059948

NUR 305

Voor mijn Terschellinger vrienden

Citaten

‘Geweld tegen hulpverleners en ziekenhuizen dient met afschrikwekkende maatregelen te worden bestreden.’

Geert Popma, oud-hoofdinspecteur van politie

‘Wat denk je, als een moordenaar twee keer in het onderlichaam schiet terwijl het slachtoffer al dood op de grond ligt?’ Ze denkt even na en vraagt: ‘Het slachtoffer is een man?’ ‘Ja.’ ‘Dan denk ik dat de moordenaar een vrouw is.’

Hakan Nesser, misdaad auteur

‘Bij een pandemie gaat de bestrijding van de oorzaak van de ziekte voor alles.’

Lydia Verhoef, advocaat-generaal

Misdaden voelen realistischer, persoonlijker en gewelddadiger aan wanneer ze in kleine stadjes gebeuren

Karin Slaughter

En kom ik nei in lange tiid,

Wer tues en sjoch de toer,

De dûnen en 't griêne strân,

Dan ront 't hort my oer.

Uit Bôrnetiid, Onwennighiid, Piet Kaspers

Belangrijkste personages in alfabetische volgorde:

Abeelen, Lucia van, hoofdofficier van justitie, Leeuwarden
Barg, Johan, directeur van het festival Waar
Dieplader, Fien, echtgenote Dieplader
Dieplader, Rieks, ambtenaar Terschelling
Driel Van, vastgoed, Terschelling
Dussel, Frank, hacker
Fentener, Kees, voorzitter Festival Waar
Ginkel, Piet, wethouder, Terschelling
Ginkel, Geeske, Terschelling
Grapers, hoofdcommissaris, Leeuwarden
Halstring, Suze, vriendin Barg
Hansens, directeur Helm Oil
Jansema, Dirk, rechercheur, Leeuwarden
Julsink, advocaat
Kalstra, Trijnie, voorzitter actiegroep NoiseFree
Karsten, campinghouder Terschelling
Kleine De, Chris, hoofdinspecteur, Leeuwarden
Koch, Bert, oud-neuroloog, hobby speurder
Kral, politiemedewerker, Leeuwarden
Krefeld, Loet, journalist, Leeuwarder Courant
Kreulder, Dinah, secretaresse Koch
Kuitert, Herman, hoofdcommissaris van politie, Groningen
Lakmoes, Irene, rechercheur, Utrecht
Liesje, hacker
Popma, Geert, oud-hoofdinspecteur, Leeuwarden
Prik, caféhouder, Terschelling
Sevens, Klaar, boekhoudster Waar
Snieders, advocaat
Tak, Lenie, rechercheur, Groningen
Tazelaar, Nienke, voorzitter actiegroep GasTvrij Terschelling
Ten Donkelaar, directeur Oeverloos
Ulkes, hoofdinspecteur, Utrecht

Vergaal, burgemeester Terschelling
Verhoef, Lydia, advocaat-generaal, Leeuwarden
Vleugels, makelaar, Terschelling
Wildersen, Manko, Terschelling
Zand, Emiel, cyberexpert, politie Leeuwarden

Proloog

Waddenzee

Langzaam gleeed het motorbootje in het holst van de nacht door het water. Onderlangs de dijk die Terschelling beschermt tegen de Waddenzee. Van Oost naar West. Geen maan. Aardedonker. Aan het roer Barg, de man die het eiland als een dief in de nacht verliet. De man die iedereen op het eiland kende. De man van het Festival Waar. De Waarman. Vierkant gezicht, priemende ogen die dwars door je heen keken. Geliefd en verguisd. En nu voor altijd weg. Weg van zijn geliefde eiland.

Heel even zag Barg op de dijk een lichtje flakkeren. Een lucifer, die een sigaret aanstak. Hij was ter hoogte van Lies aan boord gegaan. Bij het steigertje dat er in de zomermaanden lag voor vissers en zwimmers. Bij de bootjes waarmee de vissers het Wad op gingen. Bargs bootje had er een aantal dagen gelegen. Bij eb viel het droog, bij hoogwater kon het net varen. Een aantal nachten had hij spullen aan boord gebracht in de kleine achterkajuit. Onttrokken aan nieuwsgierige ogen. Hij had haast om voor het vallend tij weg te komen. Geen tijd om in de kajuit te controleren of alles op zijn plaats stond. Voordat je het wist liep je vast. Eerst maar een flink eind op weg zijn, naar open water. Naar Harlingen.

De dijk lag aan stuurboord. Je zag hem niet. Maar hij lag er. Kaarsrecht. Dreigend. Daarachter het eiland met bewoners die hem de volgende dag zouden missen. Vooral de mensen van Waar, het beroemde jaarlijkse festival van Terschelling, dat voor de tweede keer op rij niet doorging door dat afschuwelijke virus. Behalve hem zouden ze nog meer missen: miljoenen euro's. Inkomsten, subsidies, sponsorgelden, giften van twee jaren Waar. Die waren nu van hem.

Het geluid van de motor droeg ver. Het leek wel of het hele eiland mee kon luisteren. Aan stuurboord schuin voor hem verschenen de lichten van de Brandaris, de machtige vuurto-

ren. De hulp van de mensen op zee was nu de hulp van een dief.

Eindelijk bereikte hij het open water van de Waddenzee. Rechts van hem de Noordsvaarder, de uiterste westpunt van het eiland. Hij zette koers richting Harlingen, schroefde de snelheid op en zette het roer vast. Tijd om de boel binnen te inspecteren. Hij deed de deurtjes van de achterkajuit open.

Plotseling scheen een sterke zaklantaarn hem vol in het gezicht. Verblind door het licht probeerde Barg het gezicht achter die zaklantaarn te plaatsens, het gezicht dat hem maar al te bekend voorkwam. Hij wist het, maar voordat hij wat kon zeggen beet de man hem vanuit de kajuit toe achteruit te lopen. Behalve een zaklantaarn was er ook een pistool op hem gericht. Barg realiseerde zich onmiddellijk waar de man op uit was. Bliksemsnel draaide hij zich met de rug naar de man toe en pakte, zonder dat die het zag, een mini Kingston usb-stick uit zijn borstzak, stak hem in zijn mond en slikte hem in een keer door.

‘Draai je om.’

Barg schuifelde verder naar achteren.

De man kwam aan dek.

Barg draaide zich toen toch om en keek de man aan.

‘Wat wil je?’

‘Dat weet je dondersgoed. De usb-stick.’

‘Welke stick?’

‘Ik tel tot vijf.’

Barg keek naar rechts en wilde het water induiken.

‘Een... twee... Kom op Barg. Zelfs een paar miljoen zijn het niet waard om voor te sterven. Drie...’ Barg dook naar rechts, maar was te laat en bovendien te traag.

Voordat hij ook maar met zijn voeten van de grond kwam, drong de kogel met een doffe plof zijn hoofd binnen. De kogel woelde in een wilde rondtocht de hersens tot pap en bleef daarna in de kleine hersens hangen. Hij zakte in elkaar

en was dood voordat zijn gezicht de bodem raakte. Uit een klein gaatje druppelde nog heel even bloed. Toen hield het op.

Ondanks de geluidsdemper leek het of de doffe plof tot kilometers ver over het water te horen was. De man zette de motor af en de boot kwam stil te liggen. Behalve het kabbelen van het water was niets hoorbaar. Hij legde het lijk opzij en onderzocht Bargs zakken. Hij haalde de papieren en auto-sleutels eruit, zocht de usb-stick. Die moest Barg bij zich hebben. Daar ging het om. Hij vond niets, trok hem zijn kleren uit, vond nog steeds niets en vloekte. Hij bekeek zijn mond, voelde achter zijn tong en onder zijn tanden, deed vol walging een inwendig onderzoek. Niets. Hij vloekte opnieuw en kwam tot de overtuiging dat Barg de stick verborgen had op de boot, of op de plek waarheen hij op weg was. Hij zette de motor weer aan en voer richting Harlingen. Halverwege dumpte hij zonder veel omhaal het lijk. Hij keek er niet meer naar om.

Voorspel

West-Terschelling, een dag eerder

De festivalkoorts liep op en de hoge temperatuur deed ook haar werk.

Frans Fentener, festivalvoorzitter, zag zijn mensen, zijn team, spatten van de energie. Klaar om er na een jaar gedwongen rust weer tegenaan te gaan.

Johan Barg, festivaldirecteur, financieel brein en alleskunner, zat relaxt op zijn achterover gekantelde stoel datzelfde team te bestuderen. Hij was niet van zijn à propos te brengen. Altijd ontspannen, nooit gehaast. Cool. Bij Johan geen koorts. In wezen was hij het gezicht van Waar. De koning. Barg was Waar.

Dit was de kernclub. Acht mensen. Hier werden de zaken bedacht en geregeld. Het centrum van het festival: het jaarlijks terugkerende culturele festijn in juni, podium en inspiratiebron voor theatermakers, muzikanten en beeldend kunstenaars uit binnen- en buitenland. Vorig jaar was het festival voor de eerste keer in zijn bestaan afgeblazen. Zoals alle festivals in het land en in de hele wereld waren afgelast. Ruim van tevoren hadden ze vol ingezet op dit jaar. De schade zou dubbel en dwars worden ingehaald. Dan zou dat ellendige virus de aftocht hebben geblazen. Niets was echter minder waar. Het was een nachtmerrie.

Sommigen hadden een online festival geopperd. Barg had dat categorisch van de hand gewezen. Waar was natuur, strand, bossen, duinen. Online was financieel niet interessant. Dat laatste noemde hij niet.

Voor het tweede jaar op rij dreigde Waar niet door te gaan. Het virus leek onuitroeibaar.

Voorzitter Fentener gaf de aftrap. ‘Ik heb gehoord dat de kans groot is dat het festival opnieuw wordt afgeblazen. Den Haag aarzelt nog, maar het RIVM heeft ze laten weten dat doorgaan rampzalig zou zijn. Het kabinet luistert echter

steeds meer naar de bevolking die nu al wekenlang voor de tweede keer in een domme *lockdown* zit en het zat is. Ze zijn bang voor een volksopstand als ze de beperkingen niet gaan opheffen.' Ze wisten echter allemaal dat het de schuld van de mensen zelf was. Het virus sloeg keihard terug.

'Wanneer komt er definitief bericht?'

'Ik begrijp dat jullie data, feiten willen, maar die heb ik niet.'

Barg hield zijn mond. Hij wist wanneer het bericht ging komen. Hij wist ook wat er gezegd ging worden. Hij wist genoeg.

De marketing- en communicatiemanager stak haar hand op. 'Wat ik begrijp is, dat de kans negen op tien is dat het niet doorgaat. We hebben het er vaker over gehad. Ik word de hele dag suf gebeld door bedrijven en instanties die er allemaal vanuit gaan dat het weer niet doorgaat. Ze willen hun geld terug. Nu.'

Fentener was duidelijk: 'Het wordt tijd dat we dat gaan doen. Of geef ze in ieder geval een garantie dat ze hun investeringen of donaties of wat dan ook, retour krijgen als de zaak definitief wordt afgeblazen.'

'En dan wil je zeker ook dat we gaan beginnen om de tickets terug te storten van de 70.000 bezoekers, terwijl we nog niet eens zekerheid hebben of het wel of niet doorgaat. Klinkt leuk, maar dat kan natuurlijk niet.' Barg was duidelijk.

De man die het secretariaat onder zich had, schudde ook zijn hoofd. 'Als we er nu al mee beginnen, krijgen we straks tienduizenden over ons heen die allemaal wat anders willen. Een complete chaos. Lijkt me niet goed.' Barg knikte instemmend.

Ze keken naar Fentener alsof hij de knoop ging doorhakken. Maar dat deed Fentener niet. Dat wisten ze. Barg bepaalde wat er gebeurde, wel of niet gesteund door het hoofd productie.

Het hoofd productie voelde zich soms een vreemde eend in

de Waar-bijt. Een prachtig festival, maar het gedoe er omheen kon haar gestolen worden.

Ze sloeg met haar vuist op de wankelende tafel. 'Ik dacht dat dit festival zakelijk goed geleid werd. Tenminste tot nu toe. Ik kan toch geen programmering maken als ik per uur 36 telefoontjes krijg van artiesten, groepen, managers en noem maar op, met de vraag of het doorgaat of niet? En dat ik dan met meel in de mond moet vertellen dat we afwachten en kijken en treuzelen totdat Den Haag eindelijk eens wat zegt? Wij hier moeten de knoop doorhakken. Vandaag. Nu. Niet morgen maar nu. En dan kunnen al die artiesten worden afgezegd, de groepen die er al zijn naar huis worden gestuurd, subsidies worden teruggegeven en een begin worden gemaakt met de terugbetaling van de tickets.'

Barg haalde de helmspriet uit zijn mond: 'Dat doen we dus niet, dame. Wat ik ga doen is bij Den Haag aandringen op snelle besluitvorming. Ik ga nu met Den Haag bellen. Zeg dat ik het definitief wil weten. Geen verrassingen. Jullie horen van me.' Hij stond op en vertrok, de rest in verwarring achterlatend.

Barg was een typische Terschellinger. Ruwe bolster blanke pit. Een wilde kop met haar. Te zwaar voor zijn lengte. Altijd in T-shirt. Zonnebril op zijn hoofd. Barg was Barg. Toen hij vertrokken was brak de hel los. 'Verdomme Fentener, wat ben jij voor een slap figuur. Jij laat je ringeloren door die gehaide pief. Dat is tot daaraantoe, maar wij zijn de dupe en al die tienduizenden die tegen beter weten in hopen dat het doorgaat. Je wordt bedankt.'

Fentener haalde zijn schouders op en liep naar een andere ruimte waar een grote groep vrijwilligers zat. De groep van dertig, die een nog grotere groep van meer dan duizend vrijwilligers aanstuurde. Hij deelde de stand van zaken mee. Het gevloek en getier was niet van de lucht.

'Ik zal een communiqué opstellen waarin we de stand van

zaken meedelen.’

Terwijl hij daarmee bezig was, kwam er een telefoontje van Barg. Hij had contact gehad met Den Haag. Het festival ging niet door. Morgen om 16.00 uur zou het officieel bekend worden gemaakt. Het was een drama.

West-Terschelling, een dag later

Iedereen was er. Alleen Barg ontbrak.

Fentener keek om zich heen. Ze kwamen niet allemaal van Terschelling. De meesten zelfs niet. Alleen hij en Barg. De anderen noemden zich mede-eilanders, vaak nog fanatieker dan de Terschellingers zelf. Sommigen hadden meerdere belangen. Met name degenen die vonden dat naast het grote festival Waar het dancefestival Noise moest komen. Dat festival was verboden. Echte Waar liefhebbers vonden dat terecht.

De officiële bevestiging kwam exact om 16.00 uur. Het ging niet door. De teleurstelling was groot. Natuurlijk, ze hadden het zien aankomen. Weer moest er een jaar worden gewacht. De moed zonk de meesten in de schoenen. Maar eerst moest er gewerkt worden aan de afhandeling van dit festival. Barg was daarbij de centrale figuur. Om 16.30 uur was Barg er nog niet.

‘Weet jij waar hij is?’

‘Nee, ik probeer hem de hele dag al te bereiken, maar hij is onbereikbaar.’ Fentener had de pest in.

‘Dat is gek. Heel gek. Dat klopt niet.’

Hij belde Suze Halstring, Bargs vriendin. Ze had hem niet gezien. Geen idee waar hij was. Natuurlijk maakte ze zich zorgen. En ja, ze had het nummer van zijn lobbyist in Den Haag.

Fentener noteerde het. ‘Bedankt, we houden elkaar op de hoogte.’

Iedereen had meegeluisterd.

Kees Fentener belde Den Haag.

‘Lakers.’

‘Dag meneer Lakers, met Kees Fentener, festival Waar Terschelling.’

‘Dag meneer Fentener, Johan heeft uw naam al eens laten vallen. Jammer dat het niet doorgaat. Toen ik het gisteren aan

Johan vertelde had hij het er wel moeilijk mee, leek het. Wat kan ik voor u doen?’

‘Meneer Lakers, hebt u Johan Barg gisteravond laten weten dat Waar is afgelast?’

‘Ja, gisteren om, laat eens kijken, om 17.30 uur is de heer Barg op de hoogte gesteld. Er komt nog een persbericht. Wanneer precies weet ik niet. Volgens Johan had dat geen haast.’

‘Dank u, meneer Lakers.’ Fentener legde zijn mobiel neer.

‘Wat is hier aan de hand?’

‘Waar is Barg?’

Het persbericht veroorzaakte grote beroering. Er werd in aangegeven dat direct zou worden begonnen met het retourneren van alle gelden. Eerst de kaarten, dan de geïnvesteerde gelden en ten slotte de subsidies.

‘s Avonds was Johan Barg nog steeds zoek.

De volgende morgen liet Suze weten dat hij ook die nacht niet thuis was geweest. Ze maakte zich nu echt grote zorgen. Barg leek van de aardbodem verdwenen.

‘Wat moeten we doen?’

‘Wat kunnen we doen?’

Niemand had een idee.

Op dat moment, terwijl iedereen verslagen naar elkaar zat te kijken, kwam Klaar Sevens, hoofd boekhouding van Waar, de kamer van Fentener inlopen. Doodsbleek.

‘Wat zie je bleek, Klaar. Kom op, de wereld is niet vergaan. We gaan aan het werk en gaan de zaken afwickelen.’

‘Kees, verschrikkelijk. Ik wilde beginnen met het terugstoren van de bedragen zoals we hadden afgesproken, maar...’

‘Ja, wat maar...?’

‘Dat lukt niet meer!’

‘Hoezo dat lukt niet meer?’

‘De rekeningen zijn leeg. Staan op nul.’

‘Wat zeg je? Staan op nul?’

‘Alle rekeningen staan op nul, bijna op nul. Ja, de betaalrekening, en de speciale spaarrekening.’

‘Hoe kan dat? Wat is er gebeurd?’

‘Gisteren zijn alle bedragen weggesluisd. Ik heb contact gehad met de bank. Ze zijn het aan het uitzoeken. Ik word teruggebeld.’

Op dat moment ging haar telefoon.

‘Ja, met Sevens van Waar. Wat zegt u, alle tegoeden van Waar zijn overgemaakt naar rekeningen in het buitenland? En u hebt eenzelfde telefoontje gehad van de penningmeester van de Vrienden van Waar, en van de steunstichting? Allemaal leeg?’

Ze waren met stomheid geslagen.

‘Dus ook de speciale rekening van onze stille sponsor? U bedoelt de rekening waar Helm Oil drie miljoen op heeft gestort? Leeg? Hou dat in godsnaam stil. Als dat bekend wordt, breekt de hel los.’

Sevens legde haar mobiel neer.

‘Alle rekeningen zijn leeggehaald. De overmakingen kunnen niet meer ongedaan gemaakt worden. De bank gaat direct met grote spoed onderzoek doen. Maar ze zijn bang dat het te laat is.’

De enige die dit kon hebben gedaan was Johan Barg.

‘Allemensen. Zou Barg...? Wat moeten we doen?’

Bij Fentener brak het klamme zweet uit. ‘Verdomme, normaal keken we in dit soort situaties altijd naar Barg, die met een oplossing kwam. Bel de politie hier en in Leeuwarden. Nu meteen.’

Ze wisten dat er op Terschelling maximaal vier agenten waren. Maar hier was meer aan de hand.

Fentener voelde zich ineens een stuk sterker nu Barg er niet was, en nam zelf onmiddellijk contact op met Leeuwarden.

Op het eiland zelf werd er met behulp van vrijwilligers met man en macht naar Barg gezocht. Hij zou nog op het eiland moeten zijn.

Volgens Doeksen was hij niet overgevaren. Iedereen kende hem. Geen ticket op zijn naam. Niet herkend op de boten.

Leeuwarden had na Fenteners telefoontje twee rechercheurs gestuurd. Dirk Jansema, gepokt en gemazeld. Liep tegen zijn pensioen en had samengewerkt met de grote Popma, oud-hoofdinspecteur van politie. Samen hadden ze een forse lijst aan schurken achter de tralies gekregen.

Met Jansema kwam Lenie Tak mee. Jong en, ondanks haar merkwaardige uiterlijk van een punker, een rechercheur waar rekening mee moest worden gehouden. Een hanenkam die wekelijks van kleur veranderde. Piercings waar je ook maar keek. Graatmager en kleding die niet te omschrijven was. Hints van de korpsleiding om een en ander aan te passen waren aan dovemans oren gericht. Dat ze niet ontslagen was, lag in het feit dat ze extreem slim was en niet bang. Boze tongen beweerden dat ze er nog was omdat ze een protegee van Popma was geweest. En nu van zijn opvolger, hoofdinspecteur De Kleine. Daarnaast was Emiel Zand, cyberexpert bij de politie en ICT-wonder, haar vriend.

Tak kon het uitstekend vinden met Jansema, die haar eigenaardigheden niet meer zag. Jansema hoorde bij het meubilair van de Leeuwardense recherche. Was de oudste en meest ervaren rechercheur. Hij straalde rust en vertrouwen uit. Tak werkte graag met hem samen. Maar omgekeerd voelde Jansema zich ook veilig bij Tak, vooral omdat ze gruwelijk goed was in een paar onduidelijke Japanse gevechtstechnieken. Die had ze geleerd van haar hartsvriendin Dinah Kreulder en haar baas. Die baas van Kreulder was de neuroloog en hobby-speurder dokter Bert Koch. Hoewel Koch in feite niets met de politie te maken had, werd hij toch keer op keer, alsof de duivel ermee speelde, betrokken bij moordonderzoeken. Of

hij het nu wilde of niet. Hij had met collega-neurologen een researchinstituut voor nieuwe geneesmiddelen. Zijn secretaresse was Kreulder, hartsvriendin van Tak en trainingspartner in gemene gevechtstechnieken. Ze trainden vaak samen met zijn drieën, waarbij het er hard aan toeging. Er was een merkwaardig soort verbond ontstaan waarbij respect voor elkaar belangrijk was.

Jansema en Tak waren met de eerste de beste gelegenheid naar het eiland gekomen. Ze hadden hun intrek genomen in het politiebureau op West-Terschelling. Een riant onderkomen, vooral als je bedacht dat er op het eiland bijna geen agenten meer waren. Tak en Jansema lieten de mensen die op een lijstje stonden dat Fentener hen gegeven had, naar het bureau komen. Dat waren de leidinggevendenden van Waar. Ze mochten het eiland niet verlaten. De vriendin van Barg, Suze Halstring, werd het meest uitvoerig ondervraagd. Maar ze had niets bijzonders opgemerkt. Het kwam veel vaker voor dat Barg naar zijn eigen huis ging; ze hadden een latrelatie. En oh ja, hij had gisteravond nog gebeld dat hij misschien op het kantoor zou blijven slapen omdat hij nog veel te doen had. Ook zij stond voor een raadsel, net als de anderen. Toen bekend werd dat de tegoeden van Waar verdwenen waren, werd er met andere ogen naar Barg gekeken. Suze Halstring had er last van en beklagde zich erover bij Fentener. Die begreep dat, maar kon er niets aan doen. Hij merkte dat iedereen elkaar met andere ogen bekeek. Ook boekhoudster Sevens werd argwanend bekeken. Toen uiteindelijk duidelijk werd dat er meer dan elf miljoen euro was verdwenen, kwam er een financieel rechercheur naar het eiland om de boeken van Waar te onderzoeken. Ondertussen ging de speurtocht naar Barg door.

Er werd een callcenter met vrijwilligers ingericht, om alle mensen die hun geld terug wilden hebben te woord te staan. Fentener zat op de achterhand om telefoontjes aan te nemen

van mensen met wie de vrijwilligers niet uit de voeten konden.

‘Met Waar’.

‘Dag mevrouw, met Hansens, ik wil de heer Fentener spreken.’

‘Wat is het probleem, meneer Hansens? Mogelijk kan ik het voor u oplossen.’

‘Als u vandaag drie miljoen euro naar mij kunt overmaken, is het probleem opgelost.’

‘Ik verbind u door met de heer Fentener.’

Als een hete aardappel schoof de verschrikte vrouw het gesprek door naar Fentener.

‘Met Fentener.’

‘Dag meneer Fentener, met Hansens, Helm Oil. U weet wie ik ben, neem ik aan?’

‘Jazeker meneer Hansens, wat kan ik voor u doen?’

‘Ik begrijp dat met de heer Barg ook alle gelden zijn verdwenen, waaronder de miljoenen van Helm Oil?’

‘Dat hebt u goed begrepen meneer Hansens. Het is verschrikkelijk.’

‘Bent u verzekerd tegen dit soort calamiteiten?’

‘Goede vraag, meneer Hansens. Nee, daar ben ik nog niet aan toe gekomen, maar ik ga dat nu direct doen. Hier is ook de financiële recherche, dus die laat ik dat onmiddellijk uitzoeken. Zodra ik meer weet hoort u van mij.’

‘Ho, ho, ho, meneer Fentener. Daar bent u niet mee klaar. Ik dien een claim in als er niet wordt gepresteerd voor die 3 miljoen, dat begrijpt u zeker wel.’

‘Meneer Hansens, u moet doen wat u goed dunkt. Wij willen eerst de heer Barg vinden en daarna het geld. Goedendag meneer Hansens.’

Achteraf was Hansens nog een van de keurigste mensen aan de telefoon. De verwensingen en bedreigingen die Fentener en de andere medewerkers van Waar over zich heen kregen, waren uiterst onaangenaam. Het leek of niemand meer geïn-

teresseerd was in Barg, maar alleen in het geld.

De dagen daarop bleef Barg onvindbaar.

Jansema kreeg een telefoontje uit Leeuwarden dat hij de volgende dag terug moest komen. Tak kon blijven.

Onderzoek door de financiële recherche in de boeken van Waar leverde verder geen onregelmatigheden op.

Waar was niet verzekerd tegen diefstal.